

There are no translations available.



Cel mai vechi **muzeu** din România, **Muzeul Brukenthal**, inaugurat în 1790 de către baronul Samuel Breckner von **Brukenthal** în palatul său din

Sibiu

, construit în stilul barocului terezian, dăinuie și astăzi, primind patina fericită a timpului. Portalurile fațadelor, precum și portalul curții a doua cu cei doi atlanți ne amintesc de o arhitectură al cărei stil era veșnicia.

Brukenthalul

nu este numai cel mai vechi muzeu al țării, ci și unul dintre cele mai tentante. Și un muzeu în care cercetătorii săi au dat dovadă de exagerată prudență, subestimând multe tablouri, declarându-le copii sau lucrări de școală.

Datorită unor verificări ulterioare, astăzi deschidem ochii fericiți rostind totodată și numele lui Rubens atunci când privim „Ignatius de Loyala” sau „Franciscus Xaverius”.

Galeria de pictură cuprinde câteva secțiuni, reprezentând colecții de pictură flamandă, olandeză și italiană, precum și clasicii picturii românești, bine reprezentați prin completarea cu pictorii contemporani.

În școala flamanzilor, am privit peisajele și portretele lui Momper, Coninxloo, Savery în maniera naiv-analitică a primitivilor, amintind de Bruegel cel Bătrân, cu atmosfera lui de pierdută lume în pierdut anotimp. **Tablourile** atribuite unor maeștri olandezi cunoscuți sau necunoscuți în centrele din Utrecht sau Harlem constituie cea mai bună dovadă că viitorul poate aduce surprize în urma unor noi identificări.

Din școala germană se disting **tablouri** surprinzătoare în stilul lui Cranach sau în maniera angelic-lumească a lui Giorgione-Tizian, dându-ne o clipă impresia că suntem chiar în intimitatea măștrilor al căror stil de a picta a sedus mințile celor din acea vreme.

În sala italiană: nemuritorii, Liberi, Rosalba, Carriera, Sebastiano Ricci și, extraordinar, Magnasco, completate cu acele odăjdii florentine jinduite cu patimă de **muzeul** mare al Vaticanului; hlamidele preoțești țesute cu acul, fastuoase, unice, cu fir de aur pe brocart și catifea.

Sala de pictură românească alcătuită intim ca un cerdac împodobit cu flori și femei melancolice, cu bucăți foșnitoare de pădure sau cu câte un trup de copil plin de sficiune, aduce prin **tablourile** ^{ex} puse viziunea unei lumi mai aproape de începutul cunoașterii, o lumă naivă și încrezătoare în formele primitive ale purității. M-am simțit în sala românească de pictură ca în vacanță la bunici așteptând din când în când să vină vitele de la păscut, carul cu fân cărat de boi uriași să aducă mireasma câmpului și, rupând pânza vrăjitoarească a aerului, să apară un chip de țărăncă tânără care să rostească silabe dintr-un cuvânt colorat.

Pentru a cauta cazare in **Sibiu**, accesati [aceasta sectiune](#) a site-ului nostru.

[Citeste mai mult...](#)

Sursa: www.deweekend.ro